

Eminentissimi Ac Reverendissimi Domini, D. Joannis Baptistæ, Cardinalis De Luca, Theatrum Veritatis Et Justitiæ, Sive Decisivi Discursus

Ad Veritatem Editi In Forensibus Controversiis, Canonicis & Civilibus, in quibus in Urbe Advocatus, pro una partium scripsit, vel Consultus respondit ; Cum Indicibus Argumentorum, Causarum ac Rerum luculentissimis. Opus Tam Judicibus, Quam Causarum Patronis, atque omnibus in utroque Foro ...

Pars Prima. De Ivrisdictione Et Foro Competenti. Pars Secunda. De Præeinentiis & Præcedentiis

**Luca, Giovanni Battista de
Coloniae Agrippinae, 1691**

Disc. II. Conversana jurisdictionis. De eadem materia jurisdictionis Prælati inferioris in concursu Diœcesani, quoties præsertim ex ipsiusmet Diœcesani concessione, jurisdictio Prælati inferioris ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74087](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74087)

tando Ecclesias & personas, & cognoscendo omnes causas civilium, criminalium & mixtarum species, adeo tenaciter, quod constabat de pluribus literis requisitoriis activè, & passivè, quia sc. officiales Archiepiscopi volentes in istis locis contra alios diœcesanos & subditos jurisdictionem exercere, eorumque mandata exequi, requirebant Priorem, e jusq; Vicarium & Officiales pro imploratione brachii, Et e contra, Archiepiscopus, ejusque Officiales, in vim literarum requisitoriarum ipsius Prioris ejusque Officialium, executionem dederunt mandatis & expeditionibus contra dictorum locorū subditos in reliqua diœcesi existentes super actibus Ecclesiasticam, non autem temporalem jurisdictione concernentibus, & hæc videbatur magna probatio. Eoque magis de plano intrare dicebam d. compatibilem concursum, quodque per plures actus jurisdictionales ab Archiepisc. ejusque Officialibus exercitos, interruptio præscriptionis non resultaret, stante superventa jurisdictione delegata per S. Conc. Trid. & Apostol. Constitutiones in certis casibus ut supra, etiam in locis exemptis & sub ordinaria jurisdictione Prælatorum inferiorum, cum d. actus ad hanc jurisdictionis speciem compatibiliter, ac citrà interruptionem rectè fiat referibiles.

Disputatum etiam fuit ut supra in signatura gratiæ de puncto, an principalis defensio hujusmodi causæ spectaret ad Priorem, vel ad ipsam Religionem, ita ut acta gesta cum Priore ipsam Religionem afficiant nec ne, sed quoniam de hoc disputatum quoque fuit in Rota in *Conversana*. de qua dis. seq. idcirco ad ibi deducta relatio sufficiat.

Quare concludendo in summa seu compendio istam theoreticam dicebam quod, ubi constat de vero & proprio, non autè secundum quid, seu improprio, & intellectuali territorio separato cū qualitate nullius, tunc Episcopus, cui tale territorium adjacet, consideratur solum tanquam vicinior, non autem Ordinarius, sub cujus nomine, ad omnes effectus venit ipse inferior Prælatas, habens legem diœcesanam in eo territorio tanquam specie diœcesis stantis de per se; Ubi verò non constat de d. qualitate, tunc dicitur Prælatas inferior in aliena diœcesi, cujus Episcopus venit sub nomine ordinarii loci, tam quoad jurisdictionem à S. C. T. & Apostol. Constitutionibus delegatam, quam quoad alios casus Ordinatio loci incumbentes, exceptis illis qui à d. inferiori Prælato legitime præscripti sunt; Dicta verò qualitas territorii separati non præsumitur, sed probanda est per allegantem cum duplici specie probationis ad quam id restrictum est, Primò sc per privilegium clarum, & expressum, vel saltem aptum id continere, ab observantia pacifica & longa ita interpretatum, Et secundò per immemorabilem benè probatam, quo tamen secundò casu. donec illa canonizata sit per rem judicatam, vel tres conformes, interim Episcopus manutenendus est in possessorem & jurisdictione delegata per S. C. T. in concernentibus curam animarum, administrationem Sacramentorum, & alia ibi præscripta; Verè ista causa mereretur pro bono publico illorum populorum accipere finem per aliquam honestam concordiam, cujus tractatu fortè assumpto defensores Archiepiscopi curarunt causam proponi coram Priore, & ista parte non infirmante sub die 11. Januarii 1669. prodit resolutio pro confirmatione sententiarum ex eisdem antiquis fundamentis.

* *

CONVERSANA JURISDICTIONIS

PRO
EPISCOPO,

CUM

PRIORE S. STEPHANI ORDINIS
HIEROSOLYMITANI.

Casus per Rotam respectivè decisis ut infra.

De eadem materia jurisdictionis Prælati inferioris in concursu Diœcesani, quoties præsertim ex ipsiusmet Diœcesani concessione, jurisdictio Prælati inferioris originata est.

Et de puncto, an defensio causarum pertinentium ad Prioratus, vel Commendas Hierosolymitanæ Religionis, principaliter pertineat ad ipsam, vel ad Priores & Commendatarios, ita ut gesta cum istis afficiant nec ne ipsam Religionem.

S Y M M A R I U M.

- 1 **F**alli series.
- 2 De stylo Rotæ, quod litore exequutoriales antiquæ excedentes metam decem annorum non exequuntur non cognito de justitia.
- 3 Item ubi prodierunt in contumaciam.
- 4 Sententia & acta cum Commendatario non citata Religione Hierosolymitana, dicuntur invalida.
- 5 Copia copia non facit fidem, & quando attendatur, & quid ubi est ex actis.
- 6 Quare deferendum non sit consulentibus.
- 7 Quando quis citari debeat, ita ut omissio ejus citationis viuet acta, vel ista eum non afficiant, Et distinguitur inter habentes interesse principale vel accessorium.
- 8 De privilegio Religionis, ut ei non præjudicent gesta cum Commendatariis.
- 9 Priores & Commendatarii sunt manuales & obedientiarii.
- 10 Cause singulorum Monasteriorum vel Conventuum aut commendatarum agitantur cum eorum Prælati.
- 11 De jure & facultate Procuratoris Generalis Religionis.
- 12 Omnes Prælati regulares sunt obedientiarii.
- 13 Episcopus dicitur interessatus in omnibus Ecclesiis sue Diœcesis.
- 14 Posita situatione in Diœcesi, fundata est intentio Episcopi.
- 15 Concessio an probet jus concedentis, & quando.
- 16 Episcopus non potest concedere jurisdictionem, & dismembrare loca sue Diœcesis.
- 17 Confirmatio Apostol. invalida concessionis, quando non suffragetur.

D I S C. II.

N Diœcesi Conversana adest Opidum *Putiniani*, undique à reliquo ipsiusmet Civitatis ac Diœcesis territorio circumdatum, cujus spirituales jurisdictionem supponitur, per quemdam *Leonem* Episcopum, mediante solutione sex marcarum argenti, & cca

testum michelatorum auti, concessam fuisse Abba-
ti, & Monasterio S. Stephani Ordinis S. Benedicti,
dictaque concessio supponitur per duos alios Epif-
copos successores ratificata, & per *Alexandrum III.*
in forma communi confirmata, Episcopi verò suc-
cessores, hujusmodi concessionem, utpotè invali-
dam parvipendendo, suam jurisdictionem Episcopale-
m, omniaq; alia ad legem diocesanam pertinentia
exercere curarunt; Cumque dictum Monasterium
ex Apostolica concessione de anno 1314. à dicto
Ordine Sancti Benedicti, transierit in Hierosoly-
mitanum; Hinc tractu temporis, inter Priorem seu
Commendatarium, & Episcopum, oriri desuper
ceperunt controversia, ob quas de anno 1513. ad
formalem litem devenit, & commissa causa
Cesari Lambertino Episcopo Insulano qui auctor est
tractatus de jure patronatus, de anno 1514. ab isto
prodiit sententia, per quam, præviâ juxta illius tem-
poris stylum, facti & utriusque partis jurium proli-
xa narratione, pronuntiatur d. jurisdictionem om-
nimodam, & privativam ad Episcopum spectare, &
commissa per appellationem causa in Rota *Corrado
Manlio*, prodiit sententia in omnibus præcedentis
confirmatoria, quæ ob non interpositam appella-
tionem transitum fecit in judicatum, Undè per *Ac-
corambonum* subrogatum prodiit sententia execu-
torialis, ad cujus normam expeditis literis directis
Vicario Generali Monopolitano, de anno 1561. illæ
plenarium effectum sortitæ sunt, quia Commenda-
tarius liti renunciavit, atque Clerus & populus re-
cognoverunt Episcopum in proprium Superiorem
& Pastorem; Defuncto autem Episcopo prædicto,
Commendatarius, ejusque Officiales, Sede vacante,
denuò se dictæ jurisdictionis exercitio intruserunt,
atque sub nomine Religionis tanquam inauditæ,
curatum fuit committi causam appellationis seu re-
stitutionis in integrum in eadem Rota coram *Au-
gustino*, unde ob Episcoporum successorum negli-
gentiam, de facto in dicto exercitio continuatum
fuit & continuatur.

Cum autem modernus Episcopus causam reas-
sumeret, atque non obstantibus exquisitis diligen-
tiis penès Rotæ Notarios inveniri non potuissent ac-
ta desuper enarrata, illorumque copia reperta esset
in Archivio dictæ Curie Monopolitanæ; Idcirco
istis transportatis, datoque dubio *Bourlemont* dicti
Augustini subrogato. an constet de exequutorialibus,
que veniant exequenda, sub die 22. Januar. 1662. ne-
gativa prodiit resolutio, ex eo potissimum fundamen-
to, quod eadem literæ tanquam non originales, &
authenticæ, sed sumptum desumpto nullam fidem
mererentur, ideoque cessante illarum substantia non
intraret inspectio, an essent exequendæ, ut liquet ex
decisione desuper edita impref. post *Zuff. de legi-
tim. process. dec. 60.*

Et quando etiam de hoc puncto agendum esset,
adhuc dictum fuit responderi non posse de execu-
tione, stante illarum antiquitate, ob stylum Rotæ
non demandandi exequutioni has exequutoriales
antiquas, nisi denuò cognito de illarum justitia, *Pa-
nia* decisione 222. num. 4. & 735. num. 8. decis. 1.
num. 6. & sequen. par. 7. rec. *Corduben. decimarum*
11 Decembris 1658. *Taia*, & in aliis; Potissimè verò
ubi res judicata, pro cujus exequutione literæ con-
cessæ fuerunt, prodiit, ut in præsentibus, in contuma-
ciam, & per contradicatas, tunc etiam facilius ab ex-
equutione abstinendum est, non præcedente meri-
torum cognitione, ut apud *Pantiam* dicta decisione
735. num. 5. & apud *Seraph. dec. 138. num. 6.*

Cumque scribentes pro Commendatario & Re-
ligione, insisterent in eo, quod hujusmodi acta, ut-

potè gesta cum solo Commendatario non affice-
rent ipsam Religionem ad causam non evocatam,
ideoque remanerent invalida, cum ad ipsam princi-
paliter spectaret defensio, non autem ad Commenda-
tarium nudam administrationem habentem, id-
eoque dictæ sententiæ exequi non possent contra
ipsam, neque in sententia nominatam juxta decisio-
nes in montis regalis Jurisdictionis coram *Pania* in-
ter suas decis. 1233. aliàs decis. 17. par. 3. rec. & in
*Toletana decimarum de Capilla 8. Junii 1657. coram
Verospio*, cum aliis de quibus infra, Decisio desuper
edita, istud etiam fundamentum in fine canonizare
videtur, nihil agendo de meritis, quamvis Ego
scribens pro Episcopo, atque prævidens difficulta-
tem, ut supra resultantem ex stylo, quando agitur
de exequutorialibus antiquis, super meritis quoque
scripserim, ac principaliter super eis insteterim.

Quare tres fuerunt præsentis disputationis par-
tes, Una super forma probanti, ac fide præstanda
dictis actis ex Curie Metropolitanæ Archivio ex-
tractis, Altera super articulo validitatis vel invali-
ditatis sententiarum & actorum gestorum cum so-
lo Commendatario, seu Baiulivo, non citata Reli-
gione; Et tertia super meritis negotii principa-
lis.

Quatenus pertinet ad primam, resolutio de posi-
tiva improbabilitate redargui non potest; Juris
enim Regula est talis, qualem Rota firmavit
in causæ decisione, ut scilicet sumptum de sumptu
nullam faciat fidem, etiamsi esset ex actis judiciali-
bus, quo casu hæc Regula limitari solet, cum limi-
tatio procedat, quando habentur ac inspicere possunt
ipsa acta originalia, ex quibus conjici valeat, an be-
nè & fideliter extractum sit, juxta auctoritates co-
piose in eadem decisione allegatas super principio
verò, quod ego non impugnabam, constituendo
solum fundamentum in ejus recepta limitatione,
ubi scilicet accedunt adminicula, super quorum
pondere, & efficacia, certa, & determinata re-
gula dari non potest, cum sit materia arbi-
traria, atque in arbitrariis difficile est redarguere
judicatum de injustitia; Præsertim verò ubi non
concurrit observantia, quo casu, vel adminiculis
non defertur ex deductis per *Adden. ad Buratt.
decis. 290. num. 15.* vel longè majora, & urgentio-
ra desiderantur, Proindeque ista prima questio,
potius facti quam juris esse videbatur, ut de hac
propositione; an scilicet, & quando sumptum ab
actis quæ non reperiantur attendatur ex admini-
culis habetur in *Rota pecuniaria 18. Junii 1655. &
22. Junii 1657. coram Cerro* quarum prima est im-
pressa post *Zuffum de legitim. process. dec. 23.* & ha-
betur actum in eadem causa *Romana pecuniaria seu
doris de Sancta Cruce sub tit. de dote.*

Quoverò ad alteram partem præsentis nullitatis
sententiæ & actorum, ob defectum citationis ipsius
Religionis prætendentis exinde audiri debere ex in-
tegro; Reflectendo etiam ad veritatem, parum
probabilis visa est resolutio, quam tamen ex decisio-
nis contextu constat formiter captam non fuisse, ne-
que principaliter ex hoc fundamento illam prodi-
isse, dum potius istud motivum deducitur per ver-
bum, *quinimò*, ad superabundantiam, dictiq; fun-
damenti insubsistentiam comprobavit deinde exi-
tus formalis disputationis super hoc articulo habi-
tæ in *Toletana jurisdictionis de qua disc. præcedentè*
in signaturæ gratiæ.

Cum enim Ego, & cæteri in dicta *Toletana* pro
Religione scribentes, petendo eam admitti ad
causam ex integro, deducemus eadem funda-
menta

6 menta, & majora, quæ tunc in hac alla controversia deducta fuerunt; Et e converso scribentes pro ArchiEpisc. aliud plus non deducerent, quam tunc per Me in ista causa deductum fuerat, reiecta fuit petitio, ut in d. *precedenti disc.* enunciatur, Unde propterea edocemur, quam verum sit assumptum pro mea consuetudine sapius declamatum, quod, satis erroneum ac perniciosum videatur deferre auctoritatibus Consulentiis, qui eorum responsa luci dederunt, eo modo quo causis inserviando data sunt, cum frequenter contingat, in eisdem articulis, juxta clientum oportunitatem, per advocatos modo pro una, modo pro altera opinione scribi, Quod cessante facti mendacio, nunquam excusabili, quoties agitur de juris articulis controversis, præsertim in magnis tribunalibus, prohibito non est, cum Advocati solum insinuent ea quæ sunt juris, non autem judicent, neque consulant iudicibus quid facere debeant.

7 Quatenus igitur ad d. articulum pertinet, Resolutio pendet à puncto, an hujusmodi causarum defensio principaliter pertineat ad Commendatarium, vel respectivè ad Religionem, & sic quis dicatur principaliter interessatus, & quis accessorivè seu consecutivè; Certa enim juris theoricæ est, ut sufficiat instituire iudicium & agere cum principaliter interessato, absque necessitate evocandi eum, cujus interesse sit accessorivum seu consecutivum, cum istud operativum sit ac attendatur, ad effectum, ut talis interessatus volens, possit & debeat admitti ad causam in statu & terminis, assistendo ei, cui tanquam principaliter interessato incumbit causæ defensio, ex ijs, quæposito jure seu interesse secundario habentur firmata in *Tiraf. & in Marfic. hoc eod. tit. disc. 23. & 22.* ubi videri possunt auctoritates in ista etiam disputatione deductæ, frustra hic reperendæ, dum hoc eodem libro habentur collectæ, Et admittitur in d. *Montis Regalis coram Penia*, ubi ratio habetur omissæ citationis Capituli Ecclesiæ Cathedralis, tanquam principaliter interessati, atque æquale jus habentis cum Episc. in Ecclesiæ defensione, ut distinguendo explicatur in *dd. Marfic. & Tiraf.* unde juris theoricæ remanere videtur extra quæstionem, quæ tota est facti & applicationis, an sc. versetur in una, vel altera distinctionis parte.

8 Scribentes in ista causa pro Religione dicebant, & Ego met scribens pro eadem in d. *Tolet.* quoque dicebam, per *Cons. 9. P. IV. §. 68.* disponi, quod nulla res iudicata præjudicet M. Magistro, & Conventui, nisi specialiter evocati fuerint, Ac etiam quia, Priores & Commendatarii sunt nudi administratores Prioratum & Commendarum utpotè obedientiarum & ad nutum amovibiles, *Mohed. dec. 10. ad fin. de causa possess. & proprietatis dec. 87. n. 2. par. 2. rec.* & in alijs, & consequenter non ad ipsos Priores vel Commendatarios, sed ad Religionem principaliter hujusmodi causarum defensio pertineat.

9 Respondebam tamen, scribens in contrarium in ista causa, Prout & in altera, considerabam quod bene per scribentes pro Archiepisc. ibi diceretur dictum privilegium procedere ac recipiendum esse, quando ageretur de causa præjudiciali ipsi Religioni in universum, puta de eorumdem privilegiorum interpretatione, ita ut resolutiones occasione unius controversiæ prodeuntes, facerent statum universalem, ut est casus in *Favent.* de qua *dis. 4.* cum similibus, tunc etenim motum haberet probabilitatem, nisi causa adeo per longum tempus discussa esset, atque effecta ita famosa, quod verisimiliter devenerit ad notitiam Oratoris, aliorumque ministrorum & agentium ipsius Religionis in Curia.

Ubi verò agitur de causa particulari unius Prioratus, vel Commendæ, ex peculiari privilegio vel consuetudine prætendenti territorium separatam ac jurisdictionem quasi Episcopalem in Clerum & populum, & sic jus particulare, seu privilegium, alijs Prioratibus & commendis in universum non commune, ut in præsent. & in d. *Tolet. dis. 1. & in Vulturarien. dis. seq.* Et tunc omnino verius est contrarium, quoniam ipsa Religio deputat Priores & Commendatarios in Administratores, ac Prælatos, & legitimos defensores singulorum Prioratum & Commendarum eodem modo, quo aliæ Religiones deputant Abbates, Priores, Guardianos, vel Rectores, singulorum Monasteriorum & Conventuum, idcirco sufficit cum eis tanquam legitimis defensoribus causas agitare ad notat. per *Canonistas in c. cum deputari de iudicis*, ubi præsertim *Abb. n. 11. Burr. eod. n. 11. Bellamer. n. 2. Barbat. n. 47.* & admittitur in d. *Tolet. decimarum de Capilla 8. Junii. 1657. Verospio.* Atque ita docet communis praxis, quod causæ singulorum Monasteriorum agantur cum eorum Prælati, vel specialibus procuratoribus absque necessitate evocandi Procuratorem Generalem Religionis, qui potest si vult comparere, & admitti ad causam, ac reputatur legitimus defensor, etiam sine mandato speciali, non autem necessarius, ut de potestate Procuratoris Generalis Religionis habetur apud *Stigism. de elect. dub. 10. n. 6. & 7. Coccin. decif. 169. n. 8. Canaler. dec. 202. n. 1. dec. 201. n. 2. par. 2. rec.*

10 Nil obstante d. qualitate manualitatis, quoniam omnes aliarum Religionum Abbates, & Præl. sunt magis obedientiarum, & manuales, Tum quia semper ad nutum Superiorum amoveri possunt, Tum clarior quia Prælatuæ frequentius sunt annales, vel ad summum triennales, e converso autem in hac Religione, non data optione in melius de facto sunt perpetuæ, & ad vitam, ita ut, nulli, vel nimirum rari sint casus, in quibus hæc manualitas reducat ad proximum, quinimò non desunt volentes, id sine causa fieri non posse ex deductis per *Molphee. cons. 24.* Unde si d. alii Præl. reputantur legitimi defensores, Multo magis isti, quos notorium est esse alijs in hoc proposito diligentiores, Tum quia eorum interesse non est temporale, sed perpetuum & ad vitam, Tum etiam quia ex stabilitatis hujus Religionis, ad effectum optandi commendas meliores, seu dignitates, docere oportet de melioramentis, ac de bona & diligenti administratione commendarum possessarum, dum ex hoc, in concursu æquali plurium habentium eandem antianitatem, resultat habitas, vel notabile meritum ad effectum præelectionis juxta ea, quæ habentur in *Meleus. seu Venns. Basilianus*, & in alijs *sub tit. de Beneficijs.*

Ad quod à simili conferre dicebam communem praxim in causis singularum Ecclesiarum diocesis, habentium proprium, & particularem Rectorem, quoniam omnium dicitur legitimus defensor & administrator Episc. tanquam Rector universalis, qui in causis singularum dicitur habere interesse; cujus ratione admitti potest ad causam, ac gerere omnia ea, quæ interessatis de jure conceduntur ut apud *Burratt. dec. 598. n. 6.* & tamen certum est, illum non dici defensorem necessarium omnino evocandum, quia sufficit causam agere cum proprio Rectore, tanquam legitimo defensore, & cui principaliter defensio incumbit; Et cum eadem propositione id congruit omnibus Eccl. Cathedr. vel Metropol. quoad Papam, discretivè ad singularum proprios Episc. & Prælat.

Demum quoad tertiam, & ultimam part. concernentem merita negotii principalis, de quibus tamen

14 ut supra decisio non agit, reflectendo etiam ad veritatem, dicebam assistere dicebam Episc. Quoniam ex ipsa loci situatione, dictisq; Episc. oporum concessionibus, & Apostolica confirmatione, nec non ex pluribus actibus jurisdictionalibus, ac enunciatis, indubitata videtur situatio hujus loci intra diocesim, Qua posita resultat, fundatam esse Episcopi intentionem in jurisdictione spirituali, ac lege diocesana, donec per Prælatum inferiorem probetur territorium separatum cum privilegio Apostol. explicito, sive cum immemorabili bene probata, & per tres conformes canonizata, quatenus d. Prælatiura seu jurisdictio prætendatur omnimoda cum territorio separato; Vel cum legitima præscriptione quadragenaria, cum titulo putativo seu fama privilegii, quatenus prætendatur jurisdictio, & Prælatiura media quoad actus particulares, & compatibiliter cum Episcopo ex deductis in *Tolet. disc. precedenti.*

Neutrum in præsentem concurrebat, cum nullum hucusque datum esset, vel fama sit quod existat privilegium Apostolicum hujusmodi jurisdictionis concessivum, Atque immemorabilis, nedum probata non esset, sed omnino esset improbabilis ob acta in contrarium supra in facti serie recensita, atque ob contrariam publicam famam, tam in loco, quam in universa regione. Undè quicquid sit in ordine ad præscriptionem jurisdictionis mediæ, & subordinatæ compatibilis cum lege diocesana juxta terminos textus in c. *auditis de præscript.* de quibus d. *disc. præced.* an scilicet illa per hujusmodi diurnam possessionem induci potuerit, Attamen quoad omnimodam cum qualitate nullius, & territorii separati, casus videbatur indubitatus pro Episcopo.

Clarius verò, quia docebatur de titulo infecto, ex quo dicta possessio resultaverat, inductivo malæ fidei impeditiæ cujuscumque præscriptionis juxta receptam theor. *Innoc. in c. pervenit de decimis*, cum constaret de hujusmodi jurisdictionis concessione, ut supra facta pretio mediante per *Leonem* Episcopum, & per alios duos successores ratificata, nec non per *Alexandrum III.* in forma tamen communi, nil in proposito suffragante, confirmata.

15 Licet enim regula sit, solam concessionem non probare dominium, seu jus concedentis, attamen vera etiam est limitatio concurrentibus adminiculis à parte postea ejus observantiam denotantibus *Canaler. dec. 105. Millin. d. 374. d. 81. n. 2. par. 5. rec.* Et habetur plene actum in *Romana Castri Orcisani subit.* de *feudis* d. 70. ubi declaratur id procedere, quoties adminicula sunt à parte postea, secus si præcedant ex ibi deductis.

Multa verò adminicula in præsentem concurrerant, Primò scilicet illud situationis, cum iste locus adjaceret particulari territorio ipsiusmet Civitatis, ac undique circumdatus esset à reliquo territorio Diocesis; Secundò à geminata ratificatione duorum Episcoporum successorum, & Apost. Confirmatione; Tertiò à dictis actis repertis in Archivio Monopolitano, quæ ubi etiam dicenda non essent in tali forma probante, quod sufficerent ad concedendam executionem, de qua in præsentem disputatione agebatur. Certum tamen videbatur, inducere adminiculum, quod etiam ex hujusmodi sumptibus, ac informibus juribus resultare receptissimum est, Et quartò fortissimè ex consuetudine ipsiusmet Episcopi *Leonis* faciendi hujusmodi concessiones, ut in alia *Conversana* super *Oppido Rutiliani* habetur apud *Duran. decis. 226. & 446. & dec. 195. par. 9. rec.*

Certum autem est, dictam Episcopi concessio-

16 nil in proposito suffragari, cum id importet formalem dismembrationem, ac alienationem, quæ per Episcopum fieri non potest, Ut ultra generalia, quæ habemus in hac materia dismembrationis apud *Orthob. dec. 6. & in Comen. dismembrationis coram Corrado dec. 224. par. 10. rec.* & non semel *sub tit. de Parochis.*

In his specialibus terminis jurisdictionalibus, habetur in *Marsc. Jurisdictionis dec. 24. & 87. par. 10. & 153. par. 11. rec.* de qua causa est etiam actum *hoc tit. disc. 17.* Multò magis ubi non prætenditur simplex concessio jurisdictionis compatibilis cum lege diocesana, & sub Episcopo, juxta eam speciem, quæ media dicenda videtur, juxta distinctionem de qua *dicto disc. præced.* sed agitur de omnimoda, cum territorio separato, & nullius, quod est facere sibi æqualem, nedum Episcopis, sed etiam habentibus jura Principatus prohibitum.

17 Confirmatio verò Apostolica nil in proposito suffragatur, Tum quia in forma communi continente sub se clausulam, *dummodo ea, quæ petuntur sint licita, & honesta, & juri non contraria*, Tum etiam quia obtenta fuit post obitum Episcopi, non audito Episcopo successore, ut in individuo consimilis concessio facta per eundem Episcopum habentis etiam consimilem confirmationem *Duran. d. dec. 446. num. 7. & dicta decis. 195. num. 5. par. 9. rec.*

VULTURARIEN. JURISDICTIONIS

PRO
EPISCOPO,

CUM

PRIORE BAROLI ORDINIS.
HIEROSOLYMITANI.

*Casus decisus per Sacram Congregationem
Concilii pro Episcopo.*

De eadem materia jurisdictionis prætensæ per inferiorem Præl. privative ad Ordinarium, & cum territorio separato in loco, in quo ipse habeat, etiam jurisdictionem temporalem.

Et de territorii separati probatione per testes deponentes de immemorabili, seu territorii separatione, An & quando una vel altera species probationis dicatur sufficienter facta, necne,

SUMMARYM.

- 1 *Falti series.*
- 2 *Declarationes Sacr. Congregationis in causa super delegata jurisdictione Episcopi in locis exemptis.*
- 3 *De materia remissoria concedenda, vel neganda.*
- 4 *De theoretica in materia territorii separati.*
- 5 *In probatione immemorabilis videndum est de aetate testium.*
- 6 *Testes puberes deponere possunt super iis, quæ videntur ante pubertatem, & quando.*

¶ In